

ΕΤΟΣ 66ον

11 Μαρτίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 10 (3380)

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΑΣ, ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ

Βρισκόμαστε στή μέση τῆς πορείας μας πρὸς τὸ Πάσχα. Καί ἡ Ἐκκλησία μας παρουσιάζει τὸν ἀδιαμφισβήτητο νικητὴ τοῦ πασχαλίνου θριάμβου! Ὁ σαρκωθείς Κύριος καί Θεός μας, πού τὸ Πάσχα θά τὸν δοῦμε νά νικάει τὸν θάνατο, ἐπιλέγοντας ἐλεύθερα τὴν ἕως θανάτου ὑπακοή στόν Πατέρα του, καλεῖ κι ἐμᾶς νά τὸν ἐπιλέξουμε ἐλεύθερα Σωτῆρα μας, κάνοντας ὑπακοή στό θέλημά του.

Ἐλεύθερη ἐπιλογή

Ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, ἐρχόμενος νά μᾶς σώσει, μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν τεράστια ἀξία τοῦ θεόδοτου δώρου τῆς ἐλευθερίας μας. Καί μᾶς κάνει τὴν ὑπιστητιμὴ νά μᾶς ζητήσῃ νά συνεργαστοῦμε μαζί του, ὄχι γιὰ δικό του ὄφελος, ἀλλῆ γιὰ τὴ δική μας σωτηρία. Ἐπιλέγοντάς τον ἐλεύθερα Λυτρωτὴ μας, θά γίνει βέβαια ἐνδοξότερη ἡ νίκη τῆς Ἀνάστασής του. Ὅχι ὅμως γιὰτί ἔχει ἀνάγκη τὴν ἐπιλογή μας, ἀλλῆ γιὰτί Ἐκεῖνος, ὁ μόνος ἀνευδεὴς καί αὐτάρκης, καταδέχεται νά θεωρεῖ δόξα του τὴ δική μας ἐλεύθερη συμμετοχή στή δική του νίκη κατὰ τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου.

Μόνο πού αὐτὴ ἡ νίκη προϋποθέτει, καί γιὰ Ἐκεῖνον καί γιὰ μᾶς, ἄρση σταυροῦ. Ὅπως Ἐκεῖνος «ἐκένωσε» τὸν ἑαυτό του, ἄδειασε ἀπὸ τῆς θεῖας του δόξης καί σήκωσε τὸν σταυρὸ τῆς ὑπακοῆς στόν Πατέρα του ἕως θανάτου, ἔτσι κι ἐμεῖς καλοῦμαστε νά ἀπαρνηθοῦμε καί νά ἀδειάσουμε ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλὸ ἑαυτό μας, καί νά σηκώσουμε τὸν δικό μας σταυρό.

Ὁ σταυρὸς μας εἶναι, ἀφενὸς οἱ ἀκούσιες ἐξωτερικὲς θλίψεις, ὅπως ἀδικίες, ἀσθένειες, ἀνέχεια, καί ἀφετέρου ὁ ἐσωτερικὸς ἀγῶνας νά νικήσουμε τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μας. «Μάταιος καί ἀνώφελος εἶναι ὁ σταυρὸς μας, ἔστω κι ἂν εἶναι βαρὺς», λέει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος Μπριαντιανίνωφ, «ἂν δέν μεταβληθεῖ σὲ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, μέ τὸ νά ἀκοηθοῦμε τὸν Χριστό». Οὔτε ἡ ὑπομονή

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. η' 34 - θ' 1)

Τό μήνυμα τοῦ σταυροῦ

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἔνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὅς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με, καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἄμην λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

στὶς θλίψεις οὔτε ἡ οὐσιαστικὴ θεραπεία μας ἀπὸ τὰ πάθη μποροῦν νὰ εἶναι καρποὶ ἀνθρωποκεντρικῶν τεχνικῶν. Μόνο ἂν «χάσουμε» τὴν «ψυχὴ» μας, «ἐνεκεν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου του», μποροῦμε ἀληθινὰ νὰ σωθοῦμε.

Ἡ σωτήρια ἀπόληια

Ποιά εἶναι ἡ «ψυχὴ» πού πρέπει νὰ «ἀπολέσουμε»; Ἐξηγεῖ πάλι ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος: «Τόσο πολὺ καὶ τόσο γερὰ ζυμώθηκε ἡ ἁμαρτία μέ τὴν πεσοῦσα φύση μας, ὥστε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν παύει νὰ τὴν ὀνομάζει ψυχὴ τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου». Ἐπομένως, γιὰ νὰ «ἀπολέσει» κάποιος τὴν ψυχὴ του ἐνεκεν τοῦ Χριστοῦ, σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἀπεληπιστεῖ ὑγιῶς ἀπὸ τὸν πεσμένο ἑαυτό του, νὰ ξεκάσει τὸ παραμῦθι ὅτι εἶναι αὐτόφωτος, αὐτόνομος καὶ αὐτάρκης, νὰ πάσῃ νὰ πιστεῦει σὲ αὐτολήυτρωση καὶ αὐτοθεραπεία, καὶ νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶναι ἑτερόφωτος καὶ ἑτερόνομος, δηλαδή ὅτι σώζεται μόνο μέ τὴν ἐλεύθερη καὶ ὀλοκαρδῆ ὑπακοή του στό θεῖο θέλημα. Τότε μόνο ὁ ἄνθρωπος «εὐρίσκει τὴν (χαμένην) ψυχὴ του». Τότε μόνο ζεῖ τὸ ψαλμικό: «Κύριος ποιμαίνει με καὶ οὐδέν με ὑστερήσει· τὴν ψυχὴν μου ἐπέστρεψεν» (22,1).

Γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Χριστὸς τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς στῆν ἁμαρτία καὶ στὸν θάνατο, ἔδωσε ἐλεύθερα τὴ ζωὴ του χύνοντας τὸ τίμιον αἷμα του πάνω στὸν σταυρό. Γι' αὐτὸ κανένα ἀντάλλαγμα δέν μπορεῖ νὰ ἰσοσταθμίσει τὴν ἀξία τῆς θυσίας του· οὔτε ὀλοκλήρος ὁ κόσμος. Καὶ γι' αὐτὸ, ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ μεγαλύτερο καύχημά μας. Καὶ γίνεται τόσο μεγαλύτερη δόξα καὶ καμάρια μας, ὅσο δεχόμεστε ἐκούσια νὰ συσταυρωθοῦμε μέ τὸν Χριστό, σταυρώνοντας τὸν ἐγωισμό, τὰ πάθη καὶ τὶς ἁμαρτωλῆς ἐπιθυμίες μας.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος: «Ἐάν κανεῖς θέλῃ νά μέ ἀκολουθήσῃ, ἄς ἀπαρνηθῇ τόν ἑαυτόν του καί ἄς σπκώσῃ τόν σταυρόν του καί ἄς μέ ἀκολουθήσῃ. Διότι ὅποιος θέλει νά σώσῃ τήν ζωήν του, αὐτός θά τήν χάσῃ, ἐκεῖνος δέ πού θά χάσῃ τήν ζωήν του ἐξ αἰτίας ἐμοῦ καί τοῦ εὐαγγελίου, αὐτός θά τήν σώσῃ. Διότι τί θά ὠφελήσῃ τόν ἄνθρωπον νά κερδίσῃ τόν κόσμον ὅλον καί νά ζημιωθῇ τήν ψυχήν του; Ἡ τί ἀντάλλαγμα εἶναι δυνατόν νά δώσῃ ὁ ἄνθρωπος διά τήν ψυχήν του; Διότι ὅποιος ἐντρέπεται δι' ἐμέ καί διά τοὺς λόγους μου εἰς τήν γενεάν αὐτήν τήν μοιχαλίδα καί ἁμαρτωλὴν καί ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θά αισθανθῇ ντροπή γι' αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ μέ ὄλην τήν δόξαν τοῦ Πατέρα του μαζί μέ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους». Καί τοὺς ἔλεγε, «Ἀλήθεια σὰς λέγω, ὅτι ὑπάρχουν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦ, πού στέκονται ἐδῶ, οἱ ὅποιοι δέν θά γευθοῦν θάνατον, ἕως ὅτου ἰδοῦν τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ νά ἔρχεται μέ δύναμιν».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀνωιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

“Ὅσο ὅμως μένουμε ὑπόδουλοι σ’ αὐτά, τόσο δείχνουμε ὅτι «ἐπαισχυνόμεθα» καί ἀρνούμαστε τόν Χριστό καί τά λόγια του. Καί τότε κι Ἐκεῖνος θά «ντραπεῖ» νά μᾶς ὁμολογήσει ὡς δικά του παιδιά ἐνώπιον τοῦ Πατέρα του, τήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας του.

Μὴν ἀναβάλλῃς!

Γεμάτη μέ αὐτό τό φῶς, πού δείχνει τί εἶναι ἀληθινή δόξα γιά τόν ἄνθρωπο καί τί ντροπή, μιὰ ἁγία μητέρα, στά χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, ἔκλεισε τήν πόρτα στόν ἀρνησίχριστο γιό της καί τόν ἔδιωξε μέ τά λόγια: «Ποιός εἶσαι ἐσύ; Φύγε! Ἐγὼ δέν γέννησα Τοῦρκο, ἀλλῆ Νικόλαο χριστιανό». Ἡ σωστή ἀγάπη τῆς μητέρας του ξύπνησε τόν ἐξωμότη ραγιά. Μετάνιωσε ἀληθινά, ἔγινε μοναχός στό Ἅγιον Ὄρος μέ τό ὄνομα Νεκτάριος καί ξέπληνε τήν ἀρνησή του μέ τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου του στίς 11 Ἰουλίου 1820 στά Βουρλιά τῆς Μ. Ἀσίας.

Τό ξέρουμε καλῶς ἀπό τό παράδειγμα τοῦ προδότη Ἰούδα, ὅτι τό φιλήνθρωπο κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ στή σωτηρία μέ τά λόγια «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μοι», ὑπόκειται σέ χρονικά ὄρια. Ὁ ἅγιος Ἰννοκέντιος Βενιαμίνωφ τό ἐπισημαίνει: «Χρόνια καί χρόνια χτυπάει ὁ Χριστός τήν πόρτα τῆς καρδιάς μας, γιά νά μᾶς ξυπνήσῃ καί νά μᾶς ξεσηκώσῃ τόν πόθο τῆς σωτηρίας. Μά, ὦ συμφορά του ἐκεῖνου, πού ἐπιμένει νά κωφεύει· καί τελικά ὁ Χριστός θά τόν παρατήσῃ καί σάν υἱό τῆς ἀπωλείας θά τόν ἀρνηθεῖ». Μή γένοιτο, Κύριε!

Ἀρχιμ. Β.Λ.

11 Μαρτίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)
Σωφρονίου πατρ. Ἱεροσολύμων († 638-44). Πιονίου, Τροφίμου καὶ Θαλλοῦ
τῶν μαρτύρων. Θεοδώρας οσίας (τῆς ἐκ Σερβίων Κοζάνης) βασιλίσσης Ἄρτης.
Ἦχος: βαρὺς – Ἐωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. δ΄ 14 - ε΄ 6 – Εὐαγγέλιον: Μρ. π΄ 34 - Θ΄ 1.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 18 Μαρτίου, Δ΄ νηστειῶν (Ἰωάννου τῆς Κλίμακος).
Ἀπόστολος: Ἐβρ. ζ΄ 13-20 – Εὐαγγέλιον: Μρ. θ΄ 17-31.

Η ΑΠΑΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ

Ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ δέν προβάλλεται σέ θεωρητικό ἐπίπεδο, γιά μιά θεολογική κατανόηση τῆς αὐταπάρνησης καὶ τῆς θυσιαστικῆς ἀπόφασης. Ἔχει καὶ τὴν πρακτική πλευρά. Καλεῖται ὁ πιστός, ἐνῶ γνωρίζει πολὺ καλά τὰ συμφέροντά του καὶ εἶναι ἱκανός νά τὰ πετύχει, ἐνῶ γνωρίζει τίς νόμιμες καὶ φυσιολογικές ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς, τὰ νόμιμα δικαιώματά του στὴν ἐργασία, στὸν πλοῦτο, στὴν κοινωνική καταξίωση, ἀποτολμᾷ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀπέκδυση καὶ ἀποστέρηση ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἡ λογική τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀντίθετη καὶ διάφορη ἀπὸ τὴ λογική τοῦ κόσμου. Ὁ πιστός καλεῖται στὴν ἄρνηση τῆς ἀνούσιας καθημερινῆς ζωῆς γιά νά κερδίσει τὴν ὄντως ζωή. Ὅχι μόνο μέ τὴν ἔννοια τῆς αἰώνιας ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς παρούσας. Καλεῖται νά ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν ἀγχωτική καὶ καταστροφική μέριμνα γιά τὴν ἀπόκτηση ἀγαθῶν. Νά ὑπερβεῖ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴ λογική τοῦ κόσμου, πού ὀδηγοῦν σέ πραγματική τυραννία γιά πλοῦτο, δύναμη καὶ δόξα. Καλεῖται ὁ ἄνθρωπος σέ μιά πραγματική ποιότητα ζωῆς. Μέ αὐτὴ τὴν ἔννοια ὁ Χριστός κάνει χρήση τοῦ ὄρου «ψυχὴ». Καλεῖ τὸν ἄνθρωπο ν' ἀπολέσει τὴν «ψυχὴν» του, δηλαδή τὴ βιολογική ζωή του, πού ἔρπεται στὰ χαμηλά καὶ τετριμμένα. Ὅποιος ἀποκτᾷ τὴν ὄντως ζωή, πρέπει νά εἶναι ἔτοιμος νά θυσιάσει ἀρκετὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τοῦ παρόντος κόσμου.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ ὁμοτ. Καθηγ. Γεωργίου Πατρώνου,
Κήρυγμα καὶ Θεολογία: Θεολογικὸ Κυριακοδρόμιον,
τόμ. Β΄, ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

---